

Joulukuun 1980.

1) Muistoja muunesta elämästä.

Koti pieni keuhkossa, nimen mään kairalassa.
Mutamäki nimi siltä jassa peltiin leikkisillä.
Kuusi meitä oli lasta. Minä olin viides vasa.
Teidän siinä oli kaksi, ne ne tuli vanhimaksi.
Pitän neljä tyttölästä. Nuorin oli pieni sieti.
Tällä pojalla kaikkein tällä.

Isä kuoli aikaisin. Olin viisivuotias vasa.
Niti oli surun kuoli. Hän oli paljon nuolta.
Hän ei tuota leipäpuolta. Piittäin tuo leipä
aina, eikä piirret lau antain.

Rakkaus meillä luvut luvisti. Kaikilla al' hysä
muisti. Miel' ei tehnyt jatkamahan. Mut se
ei tullut paljon maksamahan.

Siinä suureks sukunnuime, aikuiseksi ajlenimme.
Oli se pienen pumetonta kun ei tytöillä, ollut työtä.
Sen kun muina miehen lähin, teikka puiaks puiho
mahon. Harva tyttö velti pumetaksi pössi. En
sin miniana häiri. Nyt on aika seutään
taista. Työtä löytyy muunmaista.

Net: mitti mielessänsä, minne nämä tyttölapsit
tästä piron joutuneent. Kipä piri meittämytän
pama puiaks puihamahan. Toisen töihin kättuma
han. Kumpu joku paika saittais? omi kille
kittais, mikä joku paika vittaio

Vanhimalla siskaksista oli seuran sopivasti
Kipä pulttanan hän tytön miehen. Näin se sekin
toiva muini puelleu. Tuomi tuota naapurikkin.
Millainen tuo paika liene, joka tuonkin tytön
viele?

Toinen tyttö taseisempi. Naapur paika vääntä
miel. Toimpi kuulikään oma tuosta.

Kuka ama peräkäm juastr. Väitli tuonne
sittenkin memmä. Kumpä löiti lauhkaan
lemmä.

Sitten tuli aikuiseksi kalmas liikka. Oiska
hänessäkin rikkaa? Hämpä mitti mielessänsä.
Ei onut tää pu liikka, kuu pu kalme san-
taa piikka.

Hämpä söikin seurakassa, pojän patron puole
kuraa. Eä hän ollut aivan tästä. Oli taisest pitä
jästä. Tällä pojäl alkiv ponnella minun oivetti
miellytellä. Miltin tuote mielessäni, mistä paranna
mä saisin. Jospa kinnä nappojaisin.

Mitäs täs pu oivittimistä. Tuosta saankin kulla
köyp. Äidilläni tuon ma röyry. Jattu miehkin
mieltyngätkin. Eä hän jaisi kassaan viinaa. Ei
hän siltä muu piinaa.

Kyllä jännit tuli häitä. Sulle sanomme me tämän
Tuurentalan niminä sipä helppo allaksesi.
Tjuuset siel pu tyätkin sulle, voipa vielä itku tulla?
Janain heille. Eä mun alon mene tukkoon. Pau-
kaa vaan nyt seume kakkoon.

Näinpä siitä tuli tosi. Kuu hän siltä äidilt kuu.
Kivillätkä kikkat tuli. Kuu ja maasta kuu sul.
Tuli siltä syksyruokki. Kuu ja häitä kuu allihin.
Siel pl paljau vierohia. Pöyry myöskin oli
tullut siitä meitä rikkinätkin Hämpä solmuu
solmuili, kuiton kujukas liittäli.

Tulin sitten tuttuaksi, anopin ja apen kanssa.
Oli sulhalla sukua. Väinällä velinistä, sekä
myöskin sisaria. Eärs sitä häistä kakti. Taitte
jannan kuu neuvan. Antuks aina antak aalle,
taisillime täimissämme. Eä po aina elämässä
onni niin kuu nyt pu tassä.
Hlyän neuva jätkin mieleen. Kansa eä
meni piikuu.

2)

Alki siitä arki tulla. Arka mieli aina
 mulla. Mitä täiti toimittelin. Siellä saunin lehmä
 launia lypsäjiä odotteli. Amusella aiki aisella.
 Sieltä tulla turhasena, anoppia, auttamahan.
 Pää pöytä kättä amahan. Ette saisi perhe
 syäki. Siitä kaikki keke ästi ken minnekin
 kedalle. Palen talossa paljon, eiinä jaudon jouten
 alla. On mentävä mukahan, millain simi millain
 laime.

Aina sieltä pöytä lypsyt. Lehmät oli leestomat
 niitä puri pormat aina. Jaskus koodoit
 maidaraiman. Tuosta nalkuneli mulla, aina
 tahto itku tulla. Muista sieltä aina sijat
 Jai siin ryypii keikki lyjat.

Auopilla, aina vaira. Kun ol' kein' luakse
 tullut. Siinä hän onnut leipolla. Leipohilla hä-
 sillönsä. Siksi jouduin leipomahan. Karkki
 liivat kukkosithin sekä pullat pürähatkin.

Auoppi se istui, aina. Tauran tuuru pormauella.
 Reinuteli itseensä kahdanhangan kinnussa.
 Siinä usein kankas kääri. Katsai etä mulla
 menis mihiän värin.

Siitä mulla aina kosa huoli, että siittäisi tuo
 liivin puoli. Sekä piimät, keitot, aina riittäis.
 Ettekin anoppinikin siitten kiittäis.
 Löni talos paljon vierahia joita piti passalla
 mille suural mustalla. Talon tyttir oli muori
 sieltä. Taimen kulkikin nel' kaulutilla.

Illet oli aina ilaisimmat kun sai panna mutut
 nankan. Sekä kädet kullun kaulaan.
 Täiti aikoo kesti mulla keusi-malla. Eorpi
 muisteli tuot suulla. Siinä parhant muorusmodet
 mini. Tännä aikoo mail' syntri kehu-kesti.
 Siitten se ol' kiire vasta.

Vuimien onkes omankodin soi. Ei mun ketään
mautiskello soi. Oli puoli-ruosisaton (en oyt)
kaste, tällaisesta plämästä.

Muohemällä ajallansa siskot myäskin sulhal
sivist. Lamain mininö alle sivist. Oipäcäi-
din kivist memmet hukkaan. Kun si röv-
haks miaks jäänyt hukkaan. Kirj. T. T.

Tomon tehtiin aina töitä. Kirj. mukuttu ser äiti.
Vilgit puittin riibus, aomusarhaisella. Ei sil joutuu
joutuu alla. Pellat ja villat öisin kehritätkin.
Pöivät miitö kätin kudattihiv. Sarkat, kintat, käsin
neulattihiv.

Nyt on lapsilisät jolla salmiut saattit onipä astaa.
Sen kun rahat pankista onin nostaa.

Vanhuksillakin pl'hyvä tuuri. Joka pukiin omi suuri.
Valtio kun aläkellä maksaa. Mitin kauankohan
tuakin jaksaa? Lujan laujan kii ankaikki
meille. Lujan paimo kakenekit alon teillä.

Kalmet sodat, evakankin kurgat ajat. Senä
muutli suunchemme rojat.

Nyt on hyvä itseänsä kelliä. Vaikka mate
mella kelliä. Ajattelua muaret, lapset, kati.
Kontis, aikain plämäti. Muistakalle tainnan
isän kiltiä. Ilämpä teidän plämäime, omien
näivät kiltiä.

Kirj. Joulukuun 1980.
omunime.